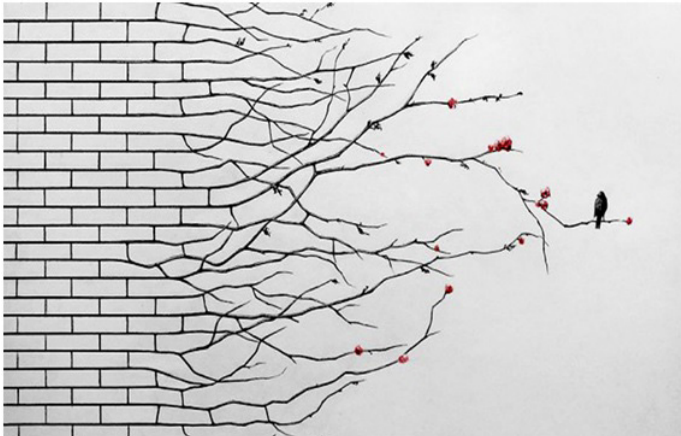

**EL DÉU DE LA TENDRESA, LA CURA
I LA MISERICÒRDIA «FINS A L'EXTREM»**

26 DE MARÇ - DISSABTE SANT

Esquinçar la vida per a donar llum a l'inèdit

Les dones agafen un paper fonamental en els relats de la Pasqua. Elles van seguir i servir a Jesús amb els seus béns pels camins de Galilea (Lc 8,1-3) i li van ser fidels fins al final, fins a la creu. Són testimonis, com tantes dones d'avui, de la permanència en les situacions límit, on el que toca fer és estar i acompanyar la impotència i el dol, fins que emergeixi l'inèdit. Són testimonis de la llavor de l'amor entregat que, encara que invisible dins l'úter de la terra, va obrint-se camí lentament cap a la llum, trencant lloses i sepulcres, donant llum a l'inèdit, perquè el Déu de Jesús no és un Déu de morts sinó de vius. Per això no és la nostàlgia del passat la que ha de caracteritzar la vida cristiana sinó la passió per la vida encara que hagi de travessar temps foscos.

En la història de l'espiritualitat femenina són moltes les dones que en explicar la seva experiència fan servir la imatge del part com a metàfora de la Pasqua. Entre elles la cartoixana Margarita de Oingt, per a qui la creu de Crist és semblant al llit del part, on Déu mare s'esquinça i dona llum a una nova creació.

«Dolç Jesucrist. Qui va veure mai a una mare patir així durant el part? Però quan va arribar l'hora del part vas ser col·locada en el dur llit de la creu, on ja no vas poder moure't, ni gitar-te ni moure els braços com acostuma a fer l'home que pateix un gran dolor, ja que ells et van estirar i et van clavar tan fortament que no va quedar per desllorigar i et van obrir totes les venes [...] quan estaves parint el món sencer en un sol dia.»¹

L'embaràs és una metàfora suggeridora i provocadora sobre el dissabte sant, com reconeix Xavier Melloni². En el silenci i la foscor del sepulcre té lloc el segon engendrament de Crist i l'infantament de l'home, la dona i el cosmos renovat. Així, el sepulcre és contemplat com el ventre de la terra, on s'esdevindrà el miracle de la renovació plena de la vida. L'amor és més poderós que la mort i qui estima no mor mai, sinó que les seves llavors són *humus* i germen de la nova vida, encara que no puguem controlar quan i on. Perquè com cridaven les mares i àvies de la plaza de Mayo «encara que volguessin arrencar totes les flors, no es pot aturar la primavera».

La terra, la humanitat i el cosmos estan embarassats de Resurrecció, com ens va deixar escrit un periodista anònim guatemalenc desaparegut sota la dictadura dels anys 80.

«Diuen que estic 'amençat de mort'... Potser. Passi el que passi estic tranquil. Perquè si em maten, no em llevaran la vida, me l'emportaré amb mi, penjant de l'espatlla, com un morralet de pastor... Al qui és assassinat se li pot prendre tot prèviament, tal com els agrada enumerar als amenaçadors: els dits de la mà, la llengua, el cap. [...] Tot se li pot fer, i els qui em llegeixin es commouran profundament i amb raó.

Jo no em commoc gran cosa, perquè des de nen, algú em va xiuxiuejar a cau d'orella una veritat incommovible que és al mateix temps una invitació a l'eternitat: "No temeu als qui poden matar el cos, però no poden llevar la vida".

1. CIRLOT, Victoria; Blanca GARVÍ (1999). «Margarita de Oingt, la mujer árbol», a *La mirada interior. Escritoras místicas y visionarias en la Edad Media*. Barcelona: Martínez Roca, pàg. 175.

2. MELLONI, Xavier (2010). *El Cristo interior* Barcelona: Herder, pàg. 116.

[...] El procés de la Resurrecció comença per la primera arruga que ens surt a la cara; amb la primera taca de la vellesa que apareix en les nostres mans; amb el primer cabell blanc que en sorprèn un dia qualsevol al nostre cap mentre ens pentinem; amb la primera exhalació de nostàlgia per un món que es dissol i s'allunya, de sobte, davant els nostres ulls...

Així comença la resurrecció. Així comença això tan incert que alguns anomenen 'l'altra vida', però que en realitat no és "altra vida", sinó la vida "altra".

Diuen que estic amenaçat de mort [...]. I què? Si així fos, els perdono anticipadament. Que la meua creu sigui una perfecta geometria d'amor, des de la qual poder seguir estimant, parlant, escrivint i fent somriure, de tant en tant [...]

Ni jo ni ningú estem amenaçats de mort. Estem amenaçats de vida, amenaçats d'esperança, amenaçats d'amor [...]. Estem "amenaçats" de resurrecció. Perquè Jesús, a més a més del Camí i de la Veritat, és la Vida, encara que estigui crucificada en el cim de l'abocador del Món...»

Amenaçats de vida, amenaçats d'esperança, encara que l'esperança freqüentment sigui una «esperança endolada». Hi ha homes i dones que s'han fet experts en transitar i esperar en la nit. Són els nostres «mestres del dissabte sant».

M'ho recordava fa uns dies un amic musulmà de Mali, de nom Bakarit, que ve de tant en tant a resar a la nostra comunitat i que acostuma a ser bastant callat. Fa uns mesos, però, va trencar el seu silenci a partir d'un gest que vam introduir en una celebració: apagar el llum, sentir la foscor, encendre després una espelma i reconèixer-nos i mirar-nos a la cara sentint que estàvem junts. Aquest gest va connectar amb la seva experiència al mont Gurugú i la por a la nit, quan les forces auxiliars marroquines entraven al campament per cremar-ho tot, dispersar-los i apallissar-los. El va connectar amb tantes nits en què creia que moriria, que havia arribat al final de la seva vida, com a altres companys els havia esdevingut sent ell el seu únic testimoni. Juntament amb la por, narrava també el turment de les preguntes desesperades que es feia i la ràbia. «Per què ens odien?», es preguntava moltes nits. «Per què ens bastonegen com a animals? Per què som negres? Per què som pobres? Per què?».

Ens va explicar també que cada dia, durant els vuit mesos que va estar a la muntanya, el que més alimentava la seva esperança era mirar les estrelles i sentir que hi havia llum, encara que fos minúscula, que les estrelles resistien a la foscor,

lluïtaven contra la nit, per què no fos tot de nit. Mirar-les l'ajudava a no desesperar i a confiar en què es faria de dia i seguiria lluitant. Ens va explicar també que quan arribava el cotxe de l'Esteban Velázquez i la germana Francisca amb mantes, sabates, menjar i bones notícies sobre els que havien saltat aquella nit la tanca, aquella nit sempre hi havia més estrelles, més llum més esperança i menys por. I així fins que un dia ell també va saltar i va arribar a Melilla i després a Lavapiés. Ens va dir també que per això creia que Déu és una llum que encara que a vegades sembla que s'apaga és com un estel amagat que encara que no es veu, està donant força al cor perquè no es cansi d'esperar i que cal mirar sempre la llum més que no pas la foscor, encara que sigui petita, i ajudar que la llum arribi fins als que són enmig de la nit.

Amb Bakaritha i molts mestres de la nit, experts en mantenir preguntes en la foscor i amb vides que són testimonis del deure de no desesperar.

Amb ells i elles, com a deixebles de Jesús i les dones que el van acompanyar fins al final, ens preguntem:

- És possible esperar quan sentim que la realitat és un carreró sense sortida?
- Com esperar contra tota esperança?
- Com esperen els i les vençudes, els últims, els darrers?
- Com hem après a esperar nosaltres mateixos quan ens hem trobat havent d'afrontar situacions límit?
- Què ens ha sostingut i ajudat en aquells moments de la vida i com puc oferir-ho a altres?
- Quins aprenentatges vitals hem fet en la densitat de la nit de les nostres vides?
- Què i qui ens ha ajudat a moure la pedra del sepulcre?

El mal, la injustícia, la violència, el patiment existeixen en la nostra història però no tenen la darrera paraula sobre ella. La tendresa de Déu és més poderosa i ella és la nostra esperança, ella ens sosté en els túnels més foscos de la vida des de dins, travessant-los. Déu és la nostra esperança, el Déu de la vida que ens estima fins a l'extrem i que amb la seva passió ens regala l'esperança com a un do «contra tota desesperança» (Rm 4,18) si som capaços d'obrir-nos a ella. Però l'esperança no és una propietat privada sinó un regal comunitari, col·lectiu, un bé comú, com ens diu el Papa Francesc:

«Potser l'esperança és com les brases sota la cendra; ajudem-nos amb la solidaritat, bufant sobre les cendres per a què el foc sorgeixi de nou. L'esperança ens estira. Això no és optimisme. És una altra cosa. Però l'esperança

no és d'un, l'esperança la fem tots. L'esperança l'hem de sostenir entre tots [...] L'esperança és quelcom vostre i nostre. L'esperança és cosa de tots»³

Maria Magdalena, «l'apòstol dels apòstols», és una de les nostres grans mestres en la nit

I no només perquè la seva vida fos una llarga nit fins que la trobada amb Jesús la va alliberar, i li va donar un nou horitzó restituint-la en la seva dignitat de filla de Déu i empoderant-la per a iniciar una nova vida i formar part del grup dels més propers a Jesús (Lc 8,2). Magdalena és també mestra en la nit i la crisi que suposa aquest dissabte sant.

Acompanyarem durant el dia d'avui a Maria Magdalena en el seu itinerari de pèrdua, farem amb ella el camí de la nostàlgia de la fe, del dol a l'esperança, del buit a la comunitat, del silenci a l'anunci.

- Ens farem càrrec de les seves pèrdues i del seu plor i desconsol i en ells identificarem també les nostres pèrdues i les del nostre món.
- Demanarem al «Déu de tot consol» que amb la seva tendresa i cura regui les llavors de les nostres pèrdues, les nostres frustracions, els nostres escepticismes, les nostres expectatives fracassades perquè engendrin vida nova i no amargor ni desesperació.
- Farem nostra aquesta pregària de Pau a 2Cor 1,3-7.

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena. És cert que compartim abundantment els sofriments de Crist, però també, gràcies a ell, el consol que rebem és abundant. Si passem tribulacions és perquè sigueu consolats i salvats; i si som consolats és perquè pugueu rebre aquell consol que us fa suportar amb paciència els mateixos sofriments que patim nosaltres. I l'esperança que tenim respecte a vosaltres és segura: sabem que, compartint els nostres sofriments, compartiu també el nostre consol.»

Acompanyem a Maria Magdalena en el dia d'avui, en el seu itinerari de dol i ubiqüem els nostres i els dels nostres ambients, i demanem ser consolats per poder

3. FRANCISCO, *Discurso pastoral a Cagliari*, 22/4/2013.

ser testimonis de la consolació enmig de tants fracassos històrics com s'estan produint en el nostre món i en els nostres ambients més concrets.

Demanam també saber-nos mantenir desperts, perquè la Resurrecció és en primícia (1Cor 15,20) i com tota primícia té alguna cosa de seminal. L'explosió de la vida s'escola per les esquerdes, com les llavors que floreixen en els murs o entre l'asfalt. Per això demana viure, a l'aguait de la gràcia, atents a la resiliència que fa brotar sempre vida nova on sembla que no hi ha res més que despulles; atents a l'emergent, a l'inèdit viable, que sempre neix petit i fràgil, i demana cura i tendresa en la mirada, i reconeixment perquè

«És sempre pel costat més petit com surten les coses grans. L'esdeveniment és Vida que irromp en una vida i arriba sense avisar, sense brillantor. L'esdeveniment té forma de llavor. D'ella pren la debilitat i la simplicitat. Hom no es fa contemporani de l'invisible, dels misteris que tanca la llavor. És només molt temps després, quan s'endevina que alguna cosa ha d'haver passat.» (Ch. Bobin)

Una de les nostres grans dificultats per captar les petjades de la presència ressuscitada de Déu en la vida són les nostres mirades revellides i nostàlgiques que ens arrelen al passat i a la lamentació. Però el matí de Pasqua, s'albira amb un crit i una pregunta urgent per la vida: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí», diu l'àngel a les dones en el passatge de Lluc (Lc 24,1-8).

El cristianisme és la religió de la memòria. La memòria, segons la teologia política, és l'actualització del record perillós de la vida de Jesús, la seva *memoria passionis* i la seva *memoria Resurrectionis*. La memòria d'un Déu dèbil i solidari amb els sofriments en la història dels exclosos i oblidats, i el seu posicionament de part de les víctimes perquè no es repeteixin, i que ens cita sempre a afrontar el present i encarar-lo. Per això necessitem desvincular la nostàlgia de la memòria. No és el mateix. Hi ha dues classes de nostàlgia. N'hi ha una que ens lliga al passat, com li va succeir a la dona de Lot (Gn 19,26), que de tant mirar enrere en lloc d'afrontar el present va quedar presonera del passat i va acabar convertida en estàtua de sal; però també hi ha una nostàlgia de comunió, de Regne, que aspira a recuparar el somni d'una nova creació, d'un cel i una terra nous on no hi haurà més tristesa ni plor (Ap 21,1-8).

La primera classe de nostàlgia ens paralitza davant del present i ajorna permanentment el futur. El segon, en canvi, ens compromet amb el present i va així anticipant el futur. La primera classe de nostàlgia aspira a la repetició del que ja fou; la segona, a la creativitat i la novetat que estan per estrenar-se. «Déu és un

Déu de vius i no de morts» més enllà de les lloses i els sepulcres. La trobada amb el Ressuscitat ens envia sempre al present i a allò quotidià (Mt 28, 1-15), ens convoca al cor de la vida i ens cita de manera desconcertant i sorprenent a reunir-nos en el seu nom i a assenyalar les petjades de l'amor com un solc inesborrable en la història que cal seguir actualitzant, reproduint, fent històric, gest, rostre, paraula viva.

Per això, anem a contemplar a Maria Magdalena també al llarg del dia d'avui com una icona d'aprenentatge contra la nostàlgia (Jn 20,11-18). La primera testimoni de la Resurrecció de Jesús, Maria, es jugà el sentit de la seva vida en l'elecció entre la por o la nostàlgia. Mentre contemplem la seva experiència de dissabte sant i matí de Pasqua, anem a demanar a Déu que evangelitzi els nostres sentits per poder ubicar-nos en la realitat no des de la lògica de la mort sinó des de la lògica de la vida, des de la lògica de la debilitat i de la creativitat fecunda i seminal de l'Evangelí.

Amb Magdalena volem evangelitzar la mirada⁴

A Maria Magdalena li costa reconèixer la novetat del Ressuscitat perquè està tancada en la pèrdua i el plor, està tancada en el seu propi dolor com a mesura del món i això li impedeix reconèixer al Vivent. Amb ella podem preguntar-nos:

- I nosaltres com estem? Blindats en el nostre propi dolor i pèrdua, o estem diposats a mirar la nostra realitat i el món més enllà de les llàgrimes?
- «L'esperança cristiana estima la terra» (Rahner) i això demana una conversió de la nostra mirada. Demanem en aquesta Pasqua que la nostra mirada es faci més empàtica amb el món, amb la cultura, amb el nostre moment històric per poder també detectar i acollir les possibilitats que comporta, la força de la llavor encara que estigui encara en la foscor.
- Contemplem també a Maria Magdalena en aquest temps de prova, que és el dissabte sant. El que la constituïrà com a testimoni és l'experiència d'haver vist al Senyor el matí de Pasqua, no haver vist les misèries i temors propis, i les del seu grup. Preguntem-nos amb ella, en què se sosté la nostra fe, on tenim posada la nostra seguretat.

Per Pasqua, ens fem encara més conscients de que la realitat és sempre complexa i espessa. Que no tot és nítid i que moltes vegades només hi veiem a contrallum.

4. Prenc algunes idees d'IZUZQUIZA REGALADO, Daviel (2014). *XV Capítulo General Apostólicas del Corazón de Jesús*, Collado Mediano.

Però enmig de la densitat d'allò real, el Senyor Jesus es mostra, el seu desig és revelar-se'ns. El verb utilitzat és *ofté* (fer-se visible) i això engendra astorament, risc, novetat. Potser aquesta pregunta pot també ajudar-nos en el dia d'avui: Ens atrevim a deixar-nos astorar, a sostenir el vertigen que suposa l'imprevisible o preferim quedar-nos en la seguretat del que tenim conegut, controlat, encara que no ens satisfici?

Amb Magdalena volem evangelitzar l'olfacte

Les imatges on apareix Maria Magdalena amb els unguents i els perfums el matí de Pasqua camí del sepulcre, són un clàssic de la iconografia cristiana, que ens connecta fàcilment amb el sentit de l'olfacte. Per altra banda, el paisatge de la trobada en el Resuscitat i la apòstol està contruït sobre la plantilla del Càntic dels Cants: les núpcies a l'hort, que representen les bodes de Déu amb la humanitat, on els aromes tenen un ressonància molt important.

Maria va al sepulcre de matinada, no pot viure sense Jesus. Però encara hi ha tenebres, Maria va a buscar a Jesus al sepulcre i no s'adona que el dia ja ha començat. Apareix amb gran claredat la al·lusió al Càntic dels Cants: «En el meu llit, en plena fosca, he cercat l'amor de la meva ànima. L'he cercat i no l'he trobat... pels carrers i per les places... L'he cercat i no l'he trobat [...] ¿No heu vist l'amor de la meva ànima?» (Cant. 3,2s).

Amb Magdalena prendrem consciència dels aromes

Hi ha ambients, espais amb forta olor a mort, a rigidesa, a «rancí», i altres amb olor a vida, llibertat, frescor, amplària, etc. Podem preguntar-nos també pel «tuf» de la nostra vida i els nostres ambients. ¿A què fan olor?

- Quines aromes captem i reproduïm en les nostres vides, en els nostres contextos?
- A què fa olor l'esperança? Entre qui captem aquesta aroma i com la reproduïm en la nostra vida?

La vida cristina no acaba dividint-se en sant i pecador sino que emergeix, albira en el matí de Pasqua, per això encara que tinguem que travessar els dissabtes sants de la història i de la nostra propia existència, «la vida cristiana va de banquets i de bodes». Com captar i estendre aquesta aroma de les bodes de Déu amb la humanitat, de què l'encarnació i la resurrecció són veritat avui en el nostre món?

La trobada amb el Déu viu succeeix el primer dia de la setmana, quan encara és fosc, temps d'aurora. Per això, el seguiment a Jesús, la nostra vida de fe ens la juguem no en com gestionem la mort, sino en com olorem la vida i contagiem el seu perfum: l'olor de victòria sobre la mort, l'olor del triomf de l'amor sobre el desamor i la violència, el triomf de la solidaritat sobre l'egoisme, la victòria de la justícia i el be comú sobre la perversió del diner i el poder i la seguretat a qualsevol preu. El papa Francesc en referència al diner l'anomena «el femer del dimoni». Hi ha llocs que fan pudor i que fan impossible la vida.

Podem preguntar-nos:

- A qué fan olor la nostra vida, les nostres comunitats i grups?
- Com renovar aquesta Pasqua, en elles, l'olor a pa acabat de sortir del forn per compartir i repartir com un be comú amb tots i totes els que pateixen fam i sed de justícia en el nostre món?

L'olfacte és el sentit del discerniment per excel·lència. Potser per això, en aquest dia, en companyia de Maria Magdalena puguem preguntar-nos també per les olors dels empobrits, dels refugiats, dels migrants, de les persones d'altres cultures i religions, i com ens afecten i amaren amb la seva aroma també les nostres vides, els nostres espais eclesials socials ampliant-los i dotant-los de nous significats.

Amb Magdalena volen evangelitzar l'oïda

El que desperta a Maria Magdalena del seu somni nostàlgic i el seu dolor és escoltar el seu nom, ser anomenada personalment pel Déu de la vida. El nom representa el més autèntic i original de les persones. Jesus, en anomenar, personalitza. Ser anomenats significa ser reconeguts i estimats pel que som. Això és possible perquè l'apòstol, tot i estar enmig del desconcert i el dolor, no ha perdut la capacitat d'escolta.

Podem preguntar-nos durant el dia d'avui:

- A través de qui, avui, el Déu de la vida pronuncia el nostre nom i quina és l'originalitat que ens reconeix com un do per posar-lo en circulació perquè, en aquest moment de la nostra existència, hi hagi vida en abundància en els ambients en els que ens movem?
- I nosaltres anem per la vida anomenant i reconeixent les persones o reduint-les a massa i anonimat? Les escoltem? Les reconeixem o ens sa-

- bem ja de memòria i ens bloquegen prejudicis, etiquetes, experiències viscudes en el passat? Són el centre de la nostra vida i del nostre treball, o han acabat per ser simples instruments per aconseguir altres finalitats?
- Demanem al llarg del dia alliberar-nos de mirades revellides i estereotipades, i ajudar-nos a descobrir les persones que ens envolten d'una manera nova, incorporant altres matisos en les nostres percepcions i reconeixent-nos els uns per als altres com ecos del Mestre.

Amb Magdalena volem evangelitzar el nostre gust i tacte

Després del dol, Magdalena s'obre, s'alimenta de la nova vida, però ha hagut de passar el seu dol, superant la nostàlgia. Maria Magdalena ens ubica davant d'una conjuntura sempre costosa en la nostra vida: atrapar o llançar, aferrar-nos a la seguretat del que coneixem i intentem posseir i fer de Déu una seguretat i tenir unes vies d'accés a Ell «fossilitzades» o obrir-nos a la seva novetat inatrapable que ens urgeix a innovar camins, llenguatges, vies de trobada amb Ell, de generació en generació i des de la diversitat que ens caracteritza com a humanitat.

Potser ens hi ajudi durant avui, practicar corporalment l'experiència del que suposen dos verbs que resulten oposats: «aferrar-nos» o «obrir-nos» i reconèixer com ens sentim en fer-ho. Fer-nos conscients de les nostres resistències, ganes, temors, impaciències per, amb més consciència i llibertat en aquesta dinàmica d'obertura, llançar-nos a la novetat de Déu, a la que ens repta Maria Magdalena i assumir les conseqüències del que comporta. La vida és un constant aprendre a dir «hola» i «adéu». «Agafar i deixar anar» però no és fàcil. En l'aprendre a viure deixant anar i no aferrant-nos al passat o a les seguretats, ens juguem la trobada amb el Déu viu. En l'art de viure deixant anar, Magdalena és també una bona mestra en el camí.

«Tot i ser de nit...» Maria Magdalena se n'anà cap al sepulcre. L'immens dolor no la va deixar paralizada, sino que el seu cor destrossat va continuar anhelant i en búsqueda. El seu cor, els seus ulls més enllà de les dades empíriques de la realitat, presintiren que la Bona Notícia viscuda amb aquell profeta de Natzaret no podia haver acabat amb la seva mort, fins i tot, quan ella mateixa va experimentar profundament que en enterrar aquell cos havia enterrat amb ell tots els somnis i expectatives d'una albada diferent per als pobres i exclosos d'Israel.

La seva temptació, potser com la nostra, fou la de refugiar-se en el passat i, en el seu propi dolor, llepar-se les ferides. Ara bé, en escoltar el seu nom en boca de Jesus, va reconèixer en l'hortolà el seu Rabbuni, el seu Mestre, i en reconèixer-lo

se'n féu proclamadora, apóstol *apostolorum* en mig d'un munt de dificultats. El «Vés i digues als teus germans i germanes» que va escoltar per boca del Vivient, la portà a recórrer camins insospitats per a una dona de la seva època. Afrontà el present i anticipà el futur.

Potser també a nosaltres ens pot passar avui que caminem una mica desconcertats i plorosos davant d'un present que no acabem d'entendre i davant d'un munt d'expectatives, somnis i projectes que no han acabat com pensàvem. El Ressuscitat pren el cos de molts hortolans, persones i fets que se'ns presenten en el camí de la vida quotidiana i dels fets de la història com a Magdalena. El Ressuscitat ens convida a endinsar-nos en l'espiritualitat del deixar anar. Viure deixant anar és dir hola a allò nou i al que despunta com alternatiu avui en els nostres ambients i adéu a allò que es va quedant ranci en la nostra manera de ser i estar en el món, també com a comunitats cristianes.

Per viure deixant anar, també necessitem elaborar adequadament els dols. Només deixant anar podem obrir-nos al futur. Si no deixem anar, ja no ens cap res més. Si amb el que ja tenim, està ocupar el nostre espai físic, afectiu, mental, no hi ha lloc per a res nou. Per això necessitem deixar anar, desallotjar, deixar espai. Si no ho fem, la nostra vida, les nostres comunitats, col·lectius en els que participem, l'Església es quedarà revellida, nostàlgica i plorosa, i la nostra fe i el nostre compromís quedaran reduïts a la ideologia i a tòpics o frases fets.

Endinsar-nos en aquest «deixa'm anar» de Jesús a Magdalena, és atrevir-nos fer-nos una pregunta, que sempre resulta tremendament incòmoda:

- Qué és el que el Senyor ens està demanat que abandonem, deixem per poder reconeixèr-lo com El Vivent avui, aquí i ara?
- A quina novetat ens inspira avui el seu Esperit, com a Església, com a comunitats per a testificar que Déu no és un Déu de morts sinó de vius?

Pistes per a la pregària

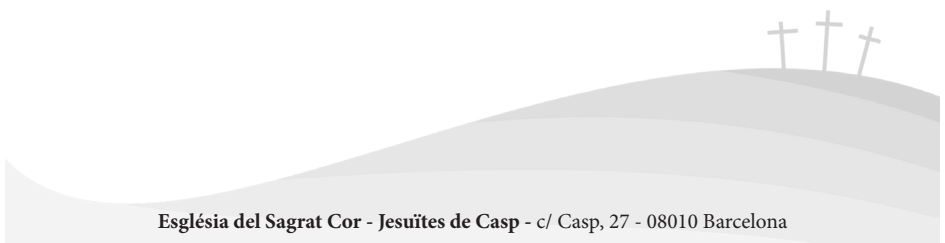
Recorre amb Maria Magdalena el seu itinerari del dol a l'esperança «contra tota desesperança» (Rm 4,18)

- És possible esperar quan sentim que la realitat és un carreró sense sortida?
- Com esperar contra tota esperança?
- Com esperen els i les vençudes, els últims?

- Com hem après a esperar nosaltres mateixos quan ens hem hagut d'afrontar situacions límit?
- Quins han estat els nostres suports i ajuda en aquests moments de la vida i com els podem oferir també a l'altre?
- Quins aprenentatges vitals hem fet en la densitat de la nit en les nostres vides?
- Què i quins ens han ajudat a córrer la pedra del sepulcre?

Demana-li al Déu del consol (2Cor 1,3-7) que converteixi els teus sentits per poder descobrir en la quotidianitat de la vida que l'amor és més poderós que la mort, la violència i la injustícia.

Per on vas descobrint la presència viva de Déu en el món i en la teva existència concreta?

Església del Sagrat Cor - Jesuïtes de Casp - c/ Casp, 27 - 08010 Barcelona